

ע"פ 36904/01/15 - ס.מ. אבושולדום בע"מ, סאלח אבו שולדום נגד מדינת ישראל

בית הדין הארצי לעבודה

ע"פ 36904-01-15

המבקשים

1. ס.מ. אבושולדום בע"מ

2. סאלח אבו שולדום

-

מדינת ישראל

בשם המבקשים - עו"ד שפיק אבו האני

בשם המשיבה - עו"ד אנט שקורי פלייטמן

המשיבה

לפני: כב' הרשם השופט כאמל אבו קאעוד

החלטה

1. לפני בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על הכרעת דין וגזר דין של בית הדין האזורי לעבודה בבאר-שבע מיום 3.7.14 ומיום 12.8.14 בהתאמה (השופט צבי פרנקל; ש"מ 6033-09-10) (להלן: "**פסק הדין**").

2. בפסק הדין הרשיע בית הדין קמא את המבקשת בעבירה של אי העברת סכומים שנוכו משכרה של עובדת ליעדם, עבירה לפי סעיף 25א(א) ו-25ב(ג) לחוק הגנת השכר, התשי"ח-1958 והרשיע את המבקש בגין אחריות נושא משרה בתאגיד לעבירה לפי סעיף 25א(א) ו-25ב(ג) + 26(ב) לחוק הגנת השכר, התשי"ח-1958. בית הדין קמא השית על המבקשת קנס בסך 75,000 ₪ ועל המבקש קנס בסך 35,000 ₪.

רקע כללי

3. המשיבה הגישה נגד המבקשים, חברה העוסקת בביצוע עבודות תשתית מנהלה ובעליה, כתב אישום המייחס להם עבירה של ניכוי כספים משכרה של עובדת בחברה בחודשים 2/09 ועד 7/09 ואי העברתם למי שלו מיועד הסכום.

4. בבית הדין קמא התקיים דיון הוכחות בסיומו ביקשו הצדדים לסכם את טענותיהם בכתב. המשיבה הגישה סיכומים והמבקשים לא עשו כן על אף חלוף המועד. בית הדין קמא האריך ביוזמתו את המועד להגשת סיכומים מטעם המבקשים וקבע בהחלטתו כי אי הגשת סיכומים תחשב כוויתור על הגשתם. על אף האמור,

המבקשים לא הגישו סיכומים ופסק הדין ניתן על יסוד כל החומר שהונח לפני בית הדין קמא.

5. לנגד עיני בית הדין קמא עמדו בין היתר, הראיות שלהלן אשר היוו את הבסיס להרשעתם של המבקשים:

- א. תלושי השכר מהם עולה כי נוכח לעובדת כספים לטובת חברת ה"פניקס";
- ב. עדותה של העובדת לפיה הכספים לא הועברו ליעדם;
- ג. בעקבות הסדר פשרה בהליך אזרחי שבה נקטה העובדת הפרישו המבקשים לבסוף את הכספים, אולם באיחור;
- ד. דו"ח מחברת "הפניקס" המעיד על כך שההפרשות עבור התקופה הרלוונטית מושא כתב האישום בוצעו כעשרה חודשים אחר הניכוי הראשון;
- ה. מסמכים מטעם המבקשת וקבלה מיום 2.12.2009 המעידים על תשלום החוב לחברת "הפניקס" באיחור;
- ו. עדת ההגנה גב' אלינה שף העידה כי המבקש היה מודע להעדר ההפרשה ואף עמד בקשר עם סוכן הביטוח בעניין זה;
- ז. המבקש הודה כי עקב מצוקה כלכלית אליה נקלע במועדים הרלוונטיים לא הפריש לכל העובדים כספים לפנסיה;

6. בית הדין קמא קבע שהמשיבה הוכיחה מעבר לכל ספק כי הנאשמים ניכו משכרה של העובדת כספים מבלי להעביר את הסכום למי שלו היה מיועד תוך 30 ימים מיום הניכוי. עוד נקבע כי המשיבה הוכיחה כי המבקש הפר את חובתו ולא עשה כל שניתן כדי למנוע את העבירה.

7. ביום 19.1.2015 הגישו המבקשים הודעת ערעור וזאת מבלי שנתבקשה ארכה להגשתה.

8. באותו יום בית הדין הפנה את תשומת לבו של ב"כ המבקשים כי הערעור הוגש באיחור.

9. ביום 22.1.15 הוגשה בקשת המבקשים להארכת המועד להגשת הבקשה.

טענות הצדדים בבקשה להארכת המועד

10. בבקשתם להארכת מועד טענו המבקשים כי בבית הדין קמא לא היו מיוצגים על ידי בא כוחם הנוכחי עו"ד אבו האני. לטענתם גזר הדין נמסר לעו"ד אבו האני ביום 30.11.14 על אף שלא ייצג אותם בבית הדין וזה

העביר להם עותק ממנו כקצין בית המשפט ותו לא.

עוד הוסיפו המבקשים כי בדיעבד, לאחר שקיבלו מידיו עותק מגזר הדין, הועבר הייצוג לעו"ד אבו האני וזה שלח את הודעת הערעור לבית הדין במועד, אך לטענתם "נפל עיכוב" ... ולא פירטו.

11. לטענת המבקשים יש טעם להארכת המועד להגשת הערעור בשל סיכויי הגבוהים. לטענתם לא היה מקום להרשעתם על יסוד החומר שעמד בפני בית הדין. כמו כן טענו המבקשים שלא היה מקום לגזור את דינם בשל מחדלי בא כוחם אשר "מעל באימונם" ולא טרח להגיש סיכומים בבית הדין קמא.

12. המשיבה התנגדה לבקשה. לטענתה ביום מתן גזר הדין ניתנה החלטה על ידי בית הדין קמא כי על ב"כ המבקשים להמציא יפוי כוח לתיק וביום 7.9.14 הומצא לתיק בית הדין קמא יפוי כוח ע"י עו"ד אבו האני (ב"כ המבקשים בבקשה דנן) ועל כן, הערעור הוגש באיחור ניכר, ללא הסבר מוצדק להגשתו באיחור. כמו כן טענה המשיבה כי סיכויי הערעור נמוכים ואין בהם כדי להקים טעם להארכת המועד.

13. המבקשים לא השיבו לתגובת המשיבה על אף שניתנה להם הזדמנות לעשות כן ולמרות חלוף המועד.

דין והכרעה

14. לאחר שעיינתי בבקשה, בתגובה ובכלל החומר המונח בפני בית הדין, הגעתי לכלל מסקנה כי בנסיבות העניין אין מקום להיעתר לבקשה להארכת המועד להגשת ערעור מטעם המבקשים.

15. על הליכים פליליים בבית הדין לעבודה חל סעיף 199 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982 (להלן: "**חוק סדר הדין הפלילי**"), שזו לשונו:

"התקופה להגשת הערעור היא ארבעים וחמישה ימים מיום מתן פסק הדין, ואם ניתנה הכרעת הדין ללא נימוקים - מיום מתן הנימוקים; היתה דרושה רשות לערער, תוגש בקשת הרשות תוך אותה תקופה, והודעת הערעור תוגש תוך שלושים ימים מיום מתן הרשות".

16. הסמכות של בית הדין להארכת מועד להגשת ערעור בהליך פלילי הינה מכוח סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי, שזו לשונו:

"בית המשפט רשאי, לבקשת מערער, להרשות הגשת ערעור או בקשה לרשות ערעור לאחר שעברו התקופות האמורות בסעיפים 199 ו-200."

עמוד 3

17. מכאן, שלהבדיל מהארכת מועד להגשת הליך ערעור אזרחי, בהתאם לחוק סדר הדין הפלילי, **לא נדרש** טעם מיוחדעל מנת להאריך את המועד להגשת ערעור פלילי.
18. גם בפסיקה נקבע כי בהליך פלילי, בשונה מההליך האזרחי, לא נדרש טעם מיוחד לשם הארכת מועד, ושיקול הדעת הנתון לבית המשפט הוא רחב מזה המוקנה בבקשה להארכת מועד להגשת הליך ערעור אזרחי^[1]. כמו כן, בשל מעמדו המיוחד של נאשם בהליך הפלילי והצורך בהגנה על זכויות היסוד שלו, יש להקל עם הנאשם אף יותר.
19. עם זאת, גם כאשר מדובר בהליך פלילי, על המבקש הארכת מועד להראות טעם לאי הגשת ההליך במועד, וכן יש לבחון את סיכויי הערעור. כאשר מדובר בבקשה להארכת מועד בהליך פלילי, יש לאזן בין "**הנסיבות האישיות של המבקש לבין האינטרס הציבורי של עקרון סופיות הדין והאכיפה היעילה של הדין הפלילי**"^[2].
20. גזר הדין נשלח לב"כ המבקשים דאז, עו"ד אבו ליל, כבר ביום 12.8.14 על פי המען שהיה מעודכן באותה עת במערכת בתי המשפט, ולמען זה אף נשלחו החלטות קודמות של בית הדין קמא במהלך המשפט. נוכח האמור, כל עוד לא עודכן מענו של עו"ד אבו ליל ניתן לראות במסירת גזר הדין למען המעודכן, מסירה כדין. מכאן, המועד האחרון להגשת כתב הערעור מטעם המבקשים חלף כבר ביום 1.10.14 (בשים לב כי בהליכים פליליים, אין הוראה מיוחדת לעניין התחשבות בתקופת הפגרה באשר למניין הימים להגשת ערעור). כפועל יוצא, כתב הערעור הוגש באיחור של **3 חודשים ו- 19 ימים**.
21. אף אם נניח כי לא בוצעה מסירה כדין של גזר הדין לעו"ד אבו ליל, הגם שהטענה לא הועלתה על ידי המבקשים, אין לומר כי הערעור הוגש במועד שכן טענות המבקשים לעניין מועד קבלת הייצוג על ידי עו"ד אבו האני תמוהות, בלשון המעטה. כפי שנטען על ידי המשיבה, **כבר ביום 7.9.2014 הגיש עו"ד אבו האני ייפוי כוח לבית הדין קמא לפיו הוא מייצג את המבקשים בהליך**, וזאת החל מיום 24.8.14 (לאחר שניתן גזר הדין). מכאן שהטענה ולפיה גזר הדין נמסר לעו"ד אבו האני בעת שלא ייצג את המבקשים, משוללת יסוד.
22. אין חולק כי גזר הדין נמסר במשרד עו"ד אבו האני ביום 30.11.14. גם אם אניח כי זה המועד הקובע למניין הימים להגשת הערעור, הרי שהמועד האחרון להגשת הערעור חלף ביום 14.1.15 והערעור הוגש אפוא באיחור של **5 ימים**.
23. ב"כ המבקשים לא הבהיר מה המקור למחדל למעט טענה לאקונית, שלא נתמכה בתצהיר או למצער באסמכתאות כלשהן, לפיה "נפל עיכוב" במשלוח הערעור לבית הדין. על כן, לא ניתן להתחקות אחר הסיבות לאיחור בהגשת הערעור ואין בטעמים שהעלה הצדקה להארכת המועד.

24. כאמור, המבקשים היו מיוצגים על ידי עורך דין הן בהליך בבית הדין האזורי והן בשלב הגשת הערעור. אין בחילופי הייצוג כדי להצדיק את האיחור בהגשת הערעור - ההפך הוא הנכון. דווקא בשל העובדה שעו"ד אבו האני קיבל עליו את הייצוג מיד לאחר שניתן פסק הדין בבית הדין קמא, חזקה עליו או לכל הפחות מצופה היה כי יעיין בתיק ויגלה כי ניתן פסק דין ויפעל להגשת הערעור במועד או למצער בקשה להארכת מועד בתוך המועד להגשת הערעור. העובדה שהערעור הוגש למעלה משלושה חדשים לאחר שעבר הייצוג אומרת דרשני.

אף אם בהליך פלילי אין דרישה להצגת "טעם מיוחד" להארכת מועד, אין להסיק מכך כי יוארך המועד גם מקום שהמבקש נהג בגרירת רגליים ובאדישות. מצופה כי אם המבקשים היו מעוניינים להסיר מעליהם את ה"כתם" שבהרשעה פלילית, יפעלו במהירות הראויה להגשת הערעור. בענייננו, נראה כי המבקשים לא מיהרו, בלשון המעטה, להגיש ערעור ולא מצאתי אפוא הצדקה כלשהי למחדליהם.

25. גם בהיבט של סיכויי הערעור אין מקום להאריך את המועד להגשת הערעור. הטענה ולפיה לא היה מקום להרשיע את המבקשים על יסוד החומר שעמד בפני בית הדין נטענה על פניו בעלמא וללא תשתית ראייתית. מעיון בפסק הדין ובכלל החומר שעמד לנגד עיני בית הדין קמא נראה כי הרשעת המבקשים הייתה מבוססת היטב במסמכים ומעדותם של עדי המבקשים בעצמם, ועל כן נראה כי אין לטענה זו סיכויים של ממש.

גם לטענה שלא היה מקום לתן פסק דין ללא סיכומי המבקשים אין די כדי להקים טעם להארכת המועד. לב"כ המבקשים ניתנה הזדמנות להגיש סיכומים, הוא ויתר עליה ובית הדין היה מוסמך לתן פסק דין על יסוד כל החומר שעמד לפניו כפי שעשה. זאת ועוד, בא כוח המבקשים התייצב לדיון ביום 3.7.14 ובטרם ניתנה הכרעת הדין יכול היה לבקש להאריך את המועד להגשת הסיכומים או לסכם בעל פה באותו מעמד, והוא לא עשה כן. מעבר לאמור, בית הדין אינו האינסטנציה המתאימה לביטול הטענות שהעלו המבקשים לענין "איכות" הייצוג שקיבלו, ואין בטענות אלה כדי לגבש טעם להארכת המועד.

26. נוכח האמור, ובהעדר טעם להארכת המועד ובשל סיכויי הערעור הנמוכים, אין מקום להאריך את המועד להגשת הערעור.

סוף דבר

27. נוכח האמור, הבקשה נדחית.

28. אין צו להוצאות.

ניתנה היום, כ"ה אדר תשע"ה (16 מרץ 2015) בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.

עמוד 5

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

[1] בש"פ (עליון) 822/99 **שכטר נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(1).

[2] בש"א (ארצי) 385/08 **גל פרץ - מדינת ישראל** (מיום 24.9.08; להלן: "**עניין פרץ**").